

щецъ са да не би и съ неговата рота да са случи това сѣщото.

Ето огирѣднитѣ купчини че тичатъ на срѣща.

— Кждѣ вий ? заскрѣца на тѣхъ съ жѣби Ивковъ. Страхливци! Подлеци! Мръсеници!

— Венчикитѣ са сирѣхъ.... Само единъ съвсемъ вече исплашенъ солдатинъ слѣпо бѣга право при капитанина.

— Страхливци!.... въ редута бѣхте—побѣгнахте... Срамъ!

Харабовъ мълчащъ върви напредъ, съзнавающъ венчката безполезнасть на натякванията. За себе си невъзможно е да отговаряшъ въ таквазъ минута... Най храбрийтъ челоуѣкъ може да са растрепери....

— Ваше високоблагородие, — нито отъ това, нито отъ онова, хвърля са върху него бѣжавшии солдатинъ. Въ самийтъ турскій редутъ бѣхъ.... Въ самийтъ валъ, ей Богу. Само да са скокне и конецъ.... Първий азъ подъ валтъ стояхъ, — едва той не плаче. — Само да са скокне, а тукъ викатъ: „назадъ, назадъ, назадъ!“ Но, всички и побѣгнахъ. Ахъ ти Господи!.... всички и побѣгнахъ....

Солдатина цѣль червенъ, цѣль распаленъ, отчаянно са превива.

— Ако да бѣше дружно.... потвърдява другъ и не свършува: куршумтъ достигнува бѣжалецътъ и го полага на мягката земля....

— Защо са осрамахте, дѣца ? кори ги Партеневъ. Солдатитѣ само погледнуватъ въ лицето му и бързо тичатъ мимо.

— Что е това за срамъ!... Зачува са грѣмовний гласъ на пѣкого си отпорѣ. Какъвъ е този таборъ който бѣга? Мирно!... Изъ подъ редута да бѣгате.... Срамъ! Не искамъ азъ да командувамъ съ таквиъ мръсеници!.... Идете при турцитѣ!..... Вий не сте солдати!..... Пушкитѣ си хвърлихте, скотове! продължава сѣщиятъ новъ гласъ.

Ивковъ са оглѣдва, — на срѣща му бѣжащъ сѣщиятъ Скобелевъ на бѣлийтъ си конь.

— Слѣдъ мене! Азъ ще ви покажъ, какъ са убиватъ турци.... Стройте са!... Слѣдъ мене, дѣца, азъ самъ ще ви повѣдъ. Който отъ мене са отдѣли, срамъ за него.... Скоро, барабанщици, настѣпление!...

Громкото бияние на барабана (тъпана) покри гърмежътъ на залюветѣ, и ревътъ на топоветѣ, които постои-